

„Plné brilantních zvrátů!“

RUTH WARE

„Geniální!“

SHARI LAPENA

byla to tichá dívka

... ale opravdu to udělala?

Two purple tulips with green leaves are positioned in the lower half of the cover, centered horizontally. The tulip on the right is taller and more open, while the one on the left is shorter and more closed. Their green leaves extend downwards and outwards.

Michele Campbell

byla to
tichá
dívka

**KNIHY MICHELE CAMPBELL
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vždycky je to manžel
Byla to tichá dívka

Připravujeme

Cizinec na pláži

byla to tichá dívka

Michele Campbell

Překlad Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, LLC.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Michele Rebecca Martinez Campbell, 2018

Translation © Monika Pavlisová, 2019

Cover © Book Makers, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-131-1 (pdf)

Pro Meg

Žena je tichá jen tehdy, když je mrtvá.

– Sylvia Plathová

část první

1

Únor

Zavřeli ji na ošetřovně a vzali jí telefon a cokoli, co by mohla použít k tomu, aby si ublížila – nebo aby ublížila někomu jinému. Tohle škola ve svých lesklých brožurách nenabízela, ale byl to způsob, jak se vyrovnávala s dětmi podezřelými z porušení pravidel. Zavřít je na ošetřovně, izolovat je, vyslýchat je, dokud se nezlomí. Obvykle vás sem zavřeli za podvádění při písémkách nebo kouření trávy v lese. V nejhorším případě za šikanu. Ne za vraždu.

Ležela na úzké posteli a zírala do stropu. Nejdřív jí dali sedativa, a potom něco na bolest. Ale hlava jí pořád třčtila a její mysl byla najednou roztěkaná i zamlžená. Vzadu na hlavě se jí klubala velká boule. Zkoumala ji prsty a snažila se vzpomenout, co ji způsobilo. Na samém okraji jejího vědomí se něco strašlivého pohnuło a ona to odstrčila. Když zhasne světlo, uvidí to, tu věc na kraji jezera.

Tu věc. Svou sestru. Své dvojče.

Po celém kampusu je v této studené, mrtvé noci ticho. Obvinili ji ze strašlivého zločinu a není tu nikdo, kdo by promluvil na její obhajobu. Zavolali její babičce, aby ji přijela hájit. Ale babička věřila, že je vinná. Podezírali ji i její nejbližší kamarádi a ona si

musela přiznat, že mají proč. Kdysi si se sestrou byly blízké, ale tahle strašná škola to změnila. Začaly o sobě pochybovat, pomlouvat se za zády té druhé, podle se udávat za větší i menší prohřešky, krást si navzájem své věci. Jen několik málo dní uběhlo od fyzické rvačky tak intenzivní, že dívka, která chtěla zakročit, skončila s monoklem. Ta dívka o tom ještě nikomu neřekla – *zatím*. Ale teď to udělá.

Není to fér. To, že se spolu porvaly, přece neznamená, že by svou sestru zabila. Jak by mohla? Sestra byla jediná rodina, která jí zbyla. Všichni ostatní umřeli nebo ji opustili. Proč by ubližovala své jediné příbuzné, své jediné přítelkyni? Ale pokaždé, když zavřela oči, uviděla krev na svých rukou, bodné rány, rozčuchané dlouhé vlasy. Obličej své sestry, bílý a nehybný v měsíčním světle. Byla tam, když se to stalo. Proč? Nemohlo to být proto, že by byla vrah. Tak to není. Je nevinná. Hluboko v srdci to ví.

Ale nikdo jí nevěří.

2

Září předtím

Sarah Donovanová ztrácela nervy, když krmila své děti uspěchanou snídaní z instantní ovesné kaše a jablečného džusu. Čtyřletá Harper a dvouletý Scottie byli ještě pořád v pyžamu, protože jejich hezké oblečení bylo schované někde v napůl vybalených krabicích. Dnes se otvírá Akademie Odell, prestižní stará internátní škola v New Hampshire, a Sarah s manželem, Heathem, právě jmenovali správci koleje Moreland Hall. Posledních pět let dřeli jako koně na pozici učitelů, a tahle nová práce byla projevem důvěry a krokem vzhůru v žebříčku školní administrativy. Doprovázelo ji i zvýšení platu a služební bydlení, navíc s příslibem dalších benefitů. Sarah by měla být nadšená. Heath rozhodně byl. Přesto ze sebe nemohla setřást pocit hrůzy.

„Pospěš si, zlatíčko, ještě dvě lžičky,“ řekla Sarah Scottiemu, který seděl ve vysoké židličky, hrál si se svým jídlem a na legrační malé tvářičce měl kamenný výraz. Scottie byl jako Sarah – tichý pozorovatel, starostlivý, s hlubokýma, přemýšlivýma očima –, zatímco Harper byla otevřená kniha.

Do všeho se vrhala po hlavě, připravená vládnout světu, zrovna jako její táta.

„Jestli jsi dojedla, Harps, běž si vyčistit zuby.“

„Mami, vezmu si na sebe parádní šaty,“ oznámila Harper, když seskakovala ze židle opatřené podsedákem. Byla krásná a věděla to. Měla velké modré oči a divoce kudrnaté vlasy a zbožňovala, když se mohla krásně obléknout a předvádět se.

„Musíš je nejdřív najít. Zkus krabici vedle své postele.“

Harper odběhla a Sarah mrkla na hodiny. Zbývalo půl hodiny, než se začnou sjíždět studenti se svými rodinami. Sarah včera celé odpoledne připravovala uvítací slavnost, a pokud šlo o občerstvení a nezbytné propriety na večírek, ona měla hotovo. Na kuchyňské lince stálo pět velkých krabic od koblih Dunkin' Donuts, spousty kartonů rodinných balení jablečného moštu a limonády, ubrousky a papírové tácky, slavnostní ozdoby a jmenovky. Zbývalo jen přesunout všechno do společenské místnosti v Moreland a na tvář vytesat úsměv. Proč je potom tak nervózní?

Možná proto, že je toho tolik v sázce. Heath a Sarah přišli, aby napravili pochybnou reputaci Moreland Hall, a ten úkol byl nesmírně těžký. Nevhodné chování bylo typické pro celý kampus na Odell, ale v Moreland Hall to bylo úplně nejhorší. Sarah věřila, že s tím má určitě co dělat fakt, že neúměrná většina dívek v Moreland pocházela z rodin dávných absolventů Odell. (Moreland byla první kolej, kde začaly ubytovávat dívky, když se škola před padesáti lety stala vzdělávací institucí pro obě pohlaví, a děti absolventů často vyžadovaly ubytování na stejné koleji, kde bydleli jejich rodiče.) Sarah neměla vůbec nic proti dětem absolventů jako takovým. Vždyť i ona mezi ně patřila. Absolvovala Odell ve stopách své matky, svého otce, tetiček, strýců a dlouhé řady bratranců a sestřenic. Nemohla ovšem popřít fakt, že některé děti rodičů z Odell byly rozmazlené a zkažené do morku kosti. A ty nejznámější z nich byly právě v Moreland Hall.

Na konci posledního školního roku se dvě maturantky z Moreland Hall dostaly až do celostátních zpráv, když je zatkli pro

distribuci drog. Následující skandál pošpinil pověst Akademie Odell do takové míry, že správní rada nařídila řediteli, aby tento problém s konečnou platností vyřešil. Dřívější vedoucí koleje byl francouzský učitel z Montrealu, svobodný chlapík, který vykouřil dvě krabičky cigaret denně – to rozhodně nebyla image, o jakou by škola stála. Proto ho vyhodili a na jeho místo dosadili Heath a Sarah – respektované učitele, oba absolventy Odell. Seriózní mladý pár s rozkošnými dětmi, který půjde příkladem. Tedy, takový byl plán. Byl zde ale jeden problém. Ani Sarah, ani Heath neměli psychologické vzdělání. Nevěděli nic o vedení koleje, ani o poskytování poradenství narušeným děvčatům. Sarah svá studia na Odell strávila tím, že před takovými děvčaty utíkala, a Heath – upřímně – právě taková děvčata naháněl. To ale byla samozřejmě minulost. Vzdálená minulost. Přesto ji to znepokojovalo.

Když Sarah vyslovila své obavy, Heath ji uklidňoval a přesvědčoval, že tahle nová práce je jejich zlatá příležitost. Jak by mohli odmítnout? Heath měl velké plány. Chtěl šplhat po kariérním žebříčku a jednoho dne se stát ředitelem. Pozice vedoucího koleje pro něj byla zásadním milníkem. Nemusel jí říkat, jak moc to chce, ani jí připomínat, jak zoufale potřebuje uspět. Moc dobře to věděla. Učit angličtinu na střední škole, to nebylo to, o co Heath stál. Dřív vedli jiný život, ale narazili a shořeli a jen tak tak přežili. Díky této nové výzvě byl Heath konečně zase šťastný. Nemohla mu stát v cestě.

A on *byl* šťastný. Právě teď vplul do kuchyně, vypadal, jako by vyhrál milion dolarů, navlečený v modrém saku s novou kravatou a širokým úsměvem na krásné tváři.

„Připravena, lásko?“ řekl, když přišel až k ní a políbil ji na rty.

„Skoro. Vypadáš šťastně,“ řekla a vyprostila Scottieho z jeho vysoké židličky.

„To se vsaď. Svůj proslov jsem se naučil z paměti. Vzal jsem si novou kravatu pro štěstí – tu, cos mi dala k narozeninám. Jak vypadám?“

„Úžasně,“ řekla.

Byla to pravda. Sarah Heathe poprvé spatřila před patnácti lety tady v Odell, když sem nastoupil po přechodu z jiné školy, to byla ve třetím ročníku. Nic krásnějšího do té doby nikdy neviděla, a to se nezměnilo, navzdory nejrozumnějším životním vzletům i pádům.

Heath se podíval na hodinky a zamračil se. „Už je po deváté. Měla by ses obléknout.“

Sarah si myslela, že je oblečená. Ráno si rozčesala vlasy, oblékla si sukni a svetr a své nejoblíbenější nazouváky, jako vždycky, když měla jít učit. Když se ale dívala na Heathe, jak je nastrojený, došlo jí, že tenhle jednoduchý styl jí v nové práci neprojde. Bude se muset víc snažit. To jí nebylo příjemné. Stejně, jako když se před týdnem museli vzdát své pohodlné bytovky ve městě a přestěhovat se do školního bytu. Moreland Hall byla úchvatná budova, jako z pohádky. Cihly a kameny porostlé břečtanem, gotické klenby, prastará okna s tabulkami zvláštěho skla. V jejich bytě byl funkční krb, zdobené stropní lišty, podlahy z tvrdého dřeva. Ale necítila se tady doma. Jak by také mohla? Nepatřilo jim to tu. Ani nábytek nebyl jejich. Nemluvě o tom, že z kuchyňského okna viděli přímo na centrální nádvoří. Kdokoli k nim mohl nakukovat a sledovat, co dělají. Život jako v akváriu. Doufala, že si na to zvykne.

„Harper se obléká,“ řekla Sarah. „Já se postarám o Scottieho. Mohl bys odnést občerstvení do společenské místnosti a začít s úpravami?“

„Spolehni se. A zlato, neboj se toho a hoď se do gala, ano? Vypadáš sexy, když jsi ve slavnostním.“

Heath se zazubil a mrknul na ni, ale Sarah si nemohla pomoci a jeho poznámku v duchu dokončila. *Na rozdíl od běžných dní, kdy vypadáš, jako bys právě vylezla z postele.* Ale tohle Heath neřekl, ani si to nemyslel. To promluvila její vlastní nejistota.

Trvalo patnáct minut, než Scottieho umyla, svlékla z pyžama a oblékla ho do nejlepších šatů. Dalších pět minut strávila tím, že Harper přiměla svléknout kostým Elsy (který měla na mysli, když mluvila o parádních šatech) a obléknout skutečné šaty. Potom Sarah zbývalo deset minut, aby se oblékla sama. Prohrabala krabice, ale své hezké podzimní šaty nenašla. Takže na sebe nakonec hodila květované letní šaty, protože to bylo to jediné pěkné, co v té rychlosti našla. Přes ně si navlékla vlněnou vestu, aby se chránila před zářijovým chladem. Nebylo to zrovna jako ze žurnálu, ale bude to muset stačit. Na ústa nanasla světlou rtěnku, vzala děti a psa a vyrazili do společenské místnosti.

Zpozдили se jen o pár minut, ale když tam dorazili, místnost byla prázdná, stoly i židle byly pryč a Heath nikde. Utrpěla lehký infarkt, ale potom otevřeným oknem uslyšela jeho sytý smích a podívala se na nádvoří. Její manžel stál na tmavě zeleném trávníku, kolem něj byl rozestavěný chybějící nábytek a hlouček dlouhonohých hihňajících se slečen.

„Hej, copak tam provádíte?“ zavolala Sarah vesele, když vystrčila hlavu z okna. S Heathem jste vždycky mohli čekat neočekávané.

Otočil se a jeho úsměv by hravě zastínil i filmové hvězdy.

„A tady máme mou úžasnou ženu. Děvčata, dovolte mi, abych vám představil novou spoluvedoucí koleje, úchvatnou a skvělou paní Sarah Donovanovou. Pojď za námi ven, zlato. Je krásný den, tak mě napadlo, proč si neudělat oslavu přímo na nádvoří?“

Oslava na nádvoří? Když to dívky uslyšely, spustily radostný pokřik a zvedaly ruce k nadšeným plácnutím. Copak Heath

nechápe, s kým má tu čest? Sarah některé z těch dívek v minulých letech učila matematiku. Byly to ty nejhorší hřišnice, delikventky, typické obyvatelky z Moreland Hall s nevhodným chováním, jen zřídka potrestaným. Bude si muset s Heathem sednout a promluvit si o tom, jak jít příkladem.

Sarah vedla děti a psa chodbou k hlavnímu vchodu do Moreland Hall. Vyšli ven do dokonalého, sluncem zalitého zářijového dne. Harper běžela k tatínkovi, který ji zvedl do náručí a usadil na svém boku. Jejich pes Max, křížený německý ovčák, běhal po trávníku kolem dokola a Scottie se honil za ním a pištěl. Z koleje o kousek dál na nádvoří zněla tlumená hudba. A dívky z Moreland Hall – tytéž, které v jejích hodinách surfovaly po internetu a za jejími zády se vztekaly – z ní najednou byly celé pryč a pořád opakovaly, jak moc se jim líbí její šaty. Ten falešný obdiv jim nespokla. Jak tak kolem ní kroužily, s dlouhýma nohama a pěstěné a perfektně upravené, líně odříkávajíc otřepané fráze, Sarah cítila, že by ji klidně mohly zaživa sežrat.

3

Pro Bel Enrightovou a její sestru – dvojče Rose – to byl první den v nové škole. Bel už od pohledu Akademii Odell nenáviděla. Ale slíbila Rose, že se pokusí to tu zvládnout, tak mlčela a usmívala se a předstírala, že je v pohodě, což nebyla.

Byl začátek září. Jejich matka zemřela v květnu a Bel ještě stále truchlila. Rakovina jim maminku vzala tak rychle, že nemohla uvěřit, že už tu není. Máma byla pro Bel nejlepší kamarádkou, inspirací. Pracovala v pojišťovně, aby dívky uživila, ale ve volném čase byla umělkyní. Malovala a vyráběla šperky ze všeho, co našla. Psala básně a skvěle vařila. Bydlely ve dvoupokojovém bytě ve Valley s tenkými zdmi a zaprášenými palmami před vchodem. Uvnitř byl ale jejich byt překrásný, útulný díky nejružnějším věcičkám nakoupeným na bleších trzích, na stěnách visely máminy krajiny s pouští a všude hořely vonné svíčky. *Máma* byla překrásná – havraní vlasy a zelené oči, které po ní Bel zdělila (zatímco Rose byla blondýnka po tátovi), elegantní pohyby a uklidňující úsměv. A teď byla pryč.

Bel snila, že by se sestrou mohly dál žít v bytě, obklopené máminými věcmi, vzpomínkami na ni. Bylo jim ale teprve patnáct, takže to byl nesmysl. Rose z nich byla ta praktická a přiměla Bel, aby to pochopila. V týdnu, kdy máma zemřela, ležela Bel v posteli a plakala, zatímco Rose zařídila pohřeb a všechny telefonáty.

Máma byla snílek, jako Bel, a o budoucnost dvojčat se nijak obzvlášť nepostarala. Kdo by taky čekal, že zemře ve čtyřiceti? Ne-nechala žádnou poslední vůli a nejmenovala žádného opatrovníka. Zůstala po ní jen skromná životní pojistka a Rose trvala na tom, že si ji nechají, aby mohly zaplatit vysokou školu. Bel nevěděla, jestli chce jít na vysokou. Ale chápala, že musí někde bydlet, jinak skončí v pěstounské péči. Rose zavolala všem máminým kamarádkám a příbuzným. Bratrovi v San Jose, sestřenicím v Encinu, nejlepší přítelkyni z dětství, kamarádkám z práce. Rose zavolala i babičce – jmenovala se Martha Brooks Enrightová a byla to matka jejich otce, kterou neviděly ode dne, kdy táta zemřel, tehdy jim bylo pět. Bel měla námitky. Proč zvát babičku na pohřeb, když se nenamáhala je celé ty roky navštívit? Vždyť ani nepřijede. Ale Rose řekla, že to musí zkusit, protože nemůže odhadnout, kdo bude ochotný se o ně postarat.

Všichni, koho Rose kontaktovala, na pohřeb přijeli, včetně babičky. To, že máma umřela tak mladá a z dvojčat se stali sirotci, pohnulo jejich city. Všichni plakali a říkali hezké věci, ale byly to prázdné řeči. Jediný člověk, který se opravdu nabídl, že si je vezme k sobě, byla jejich babička. Ona byla první volbou Rose, ovšem absolutně poslední pro Bel. Bel cítila z babičky chlad. V šatech na míru a s perlami kolem krku byla tak odtažitá! Také byla jediná, kdo na pohřbu neplakal. Bel si toho všimla. Všimla si, že babička nejspíš maminku neměla moc ráda, podle toho, jak o ní mluvila. Babička byla hotová aristokratka, takže možná neměla radost, když si její syn vzal dívku ze špatného konce společenského žebříčku. Rodiče Bel se seznámili na vysoké škole, na akci zorganizované na počest rodiny Enrightových, která udělovala obrovské stipendium. Máma byla jednou z těch, kdo stipendium dostali. Tak odlišné bylo jejich postavení. John Brooks Enright zastupoval svou bohatou rodinu a Eva Lopezová přišla, aby